

Sy-li spëwał,
Pilnje džëłat,
Strowja ée
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spar mërny
Čerstwosé da.

Njech ty spëwał,
Swérnje džëłat
Wšëdne dny;
Džëń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njech éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřëw ée. P.

• Sserbske njedželske lopjeno. •

Wudawa ńo kóždu ńobotu w Smolerjez knihicziščezerni a płaczi sčtwórtlëtnje 15.— hr.

Lätare.

Sczenje ńw. Jana 11, 32—46.

Jesuf bëšče na semu kłodžo ńwëta ńwëtko, ale wone bëšče wobdate i mroczeleni wotrocžkowneho sčtaltu. Wy-li Jesuf pschichol w ńwojej Božej krańnosći, by ńo wicšëm cžłowjekam sčto tak wucžobnikam na horje pschekrańnenja. Włysčezëńza, kiž Jesufa wobdawajše, bëšče tak, ńo bëchu tak ńlepjeni a pohłusčeni a wjazy njewjedžachu, sčto rëczachu. Tuž dyrbjesče ńo jeho Boža majestoscž a krańnosć semistu draštnoscž cžłowjeka woblez, tak ńo tyžazy jeho mëjachu ja ńwojeho runjecža. Ale hlaj, hdyš a hdyš ńo sta, ńo ńwëtko ńwëta ńewi ńwoju krańnosć we wulkich džiwach a ńnamjenjach jako krańnosć ńyna Božeho. Tëhodla ńo po tajkich stutkach tež pschëzo ja ńo praji: „a woni wërjachu do njeho.“ Najjańušče a najkrańušče pruhi ńu wot ńlónza žiwjenja wulkhadžate w ńnješowych sčudženjach morowych. Jene i nič džëńka wobhladujemy prajižy: Jesuf, ńnješ žiwjenja, na mëstnje ńmjercže. 1. ńnješowe roššlobjenje a jeho ńylšy, 2. jeho wërufbudžaze ńłowa, 3. jeho wulki džiw.

1. Čžëńmy i Jesufom. ńšchi tom wulke wëzy nashonimy. ńšchewodžmy ńnješa žiwjenja do Bethanije, hdyž ńmy žhle domach, pschëtož husto hižom bëchmy w duchu tam, hdyž bëšče ńbóžnik tak rad na hospodže pola Marthy, Marje a Lazara. Bethanija pał bu mëstno žalosćže a ńrudoby, pschëtož ńmjercž bëšče ńotromaj lubowaneho bratra wšaka. A hdyž ńnješ nëtto pschindže, płakaju wšchitzy. Kajke dopomnjecže to w naž sčudži! Je sčto mjes nami, kiž by podobne hižo nashonil? Njeje ńo ńmjercž dobyła tež do nasčeho domu a nam wšaka, sčtož bëšče nam lubšče hacž ńamžne žiwjenje? A hdyž bëšče nëtto tak

čžicho w žarowanistim domje a ńedžachmy se ńwojimi lubymy se wutrobu tak polnej ńrudžby, ńo njemóžachmy ani ńłowëška rëczëcz, kajke polóženje bëšče ja naž, hdyž i płacžom ńo ronjachu ńylšy, najbóle hdyž bëšchaj ńo bratr abo ńotra i dalokoscže wrocziloz, kajke jašowidjenje! Tak bëšče žarowazym w Bethaniji, hdyž Jesuf pschindže, kiž bëšče jim wjazy hacž najbližšchi pschimusny, na kotrehož bëchu pschi Lazarowej khoroscži cžakali, ńo nadžijo, ńo ńo jako pomoznik we wšchej nušy wopokaze. Nëtto pschindže, hdyž bëšče pschëpšdže a Lazarus w rowje ležesče. A hdyž widži jich wšchittich płacaz, rošškobi ńo wón w duchu a ńo rošrudži. Jeho lube woblicžo ńo pschemëni a wobežënni. Jeho wutroba bu i hñëwom napjeljena. Na cžo? Na hrëch, kotryž je tajku žalosć do ńwëta pschijëšł, na ńmjercž, kotraž jako hrëchow mšda nacžini tajku wulku ńrudobu. A i dobom we ńobužëlnoscži Jesuf sapłakny. Sapřaj ńebi tuto ńłowo do wutrobny. ńimajš-li niłoho, pschi kotrymž móhl se ńwojej isthneje wutrobu ńo wulkowacz, Jesuf tu je, kiž tež tebi praji: „Tëho, kiž te nui pschindže, ja njewuštorežu.“ Namiš-li nëłoho, kotremuž ńmëł ńwoju žalosć wuštorežicž, Jesuf tu je, kiž tež tebi praji: „Sčto płacžëš?“ Nješrosumi-li ničto ńwoju ńrudobu a njecžuje ju i tobu — Jesuf tu je, tón wë, kał tebi je, pschëtož jeho pohhadžëju ńylšy a wón sapłaknu. Sdžëž tuto ńlónzo do wutrobineje komorki, je ńrudobu sacžëmnieneje, ńwëcži, tam dyrbi naježëmnišcha nóz ńrudoby ńo wujajnicž a roššwëtkicž.

2. Kajki sacžisčëž cžinjachu Jesufowe ńylšy na Židow? Jëni džachu: „Hlaj, kał je wón jeho lubo mëł.“ Tak je jeho hluboka ńobužëlnoscž jich wutrobny hñula. Drušy mëjachu ńe myšle a džachu: „Sšlepemu je wocži wotewřik a nëtto płaka, ńo

je tutón jeho pscheczal wumrjet. Sčto? Běšče jemu teho choroscj pscheczka abo njeje so hlepcho hojenje tať s džiwom mělo, kaž wuczobnizy chwala?" Tajke běchu drje jich myšle. Njewěny my niczo wo tutej rěči njewěry? Nješmny tež druhdy wo čašach srudoby myšliti: „Čehodla je Anjes mi tule čěšnosć napoložil? Ssyn tola tať nutnje wo pomoz prošyl! Nje-možesche wo swojej wsčehomozy činicz, so by tónle šheluch wote mnje prjecz schoť?" Sčto šu tajke praschenja njewěry, šhiba kłó-cze do wutrobny teho, kiž by nam tež najšubsche wšak, ma myšle mēra s nami? Sdy dōndženy tomu, so s wutrobu a wo prawdže prajimy: „Sčtož čžini Bōh, wšcho dobre je, wōn wšchaf ma hnadnu wolu, kaž moje wězy sapocznye, tať do wšcheho ja swolu.“ O kať je nam tajke swolenje do wšcheho tať jara čžezke! Kať šluboko a twjerdže šedži nam tajka potajna njewěra wo wutrobje. Ssamo wo Marcže so ta hiščeže hiba. Sdyž Anjes k rowej stu-pitowšči, kaša kamjen prjecz wšacz, praji wona: „Anježe, wōn hižo šmjerdži, pschetož wōn je sčtyri dny ležak.“ Njeje w tu-tych šlowach potajny dwěl, kaž čžyła prajicz: „Anježe, k čžomu haťle tōn žafožny napohlad? Tu wšchaf pomoz wjazy možna njeje!“ Čašo so prascham: Nješnjemny tež tajkeho dwēla? Tam staj šnano starschej, kotraž staj wo štyštych staroscjach wo šu-bjencho šyna abo šubjenu džowku. Anjes je drje pružu na-džije do rudžazeje wutrobny dať. Me woš nanojo a maczerje, njeje wascha wutroba prajika: „Wšchit“ niczo wjazy njepomha, sa-blud je tať wulki, hrěch wo šynu abo džowzy tať možny, s wotkal mōhlo tu hiščeže wumoženje pschincz?“ Bōhu budž džak, so ma-my Šbōžnika, kiž je čžicheje myšle, šmilny, šezepłowy a wot wulkeje dobroty a prawdy. Kať pošplni wōn šlabu wěru Marthy: „Nješšm tebi rjeť, hdy by ty wērka, ty by kražnosć Bōžu dyrbjala wōhladacz?“ jako čžyť prajicz: Ssyn dha hižom šašo šabyła, so dach tebi prajicz: „Tuta choroscj njeje k šmjerczi, ale k čžesczi Bōžej, so by Bōži šyn psches nju čžescženy byť?“ O wo staroscžime starschiste wutrobny, tole šlowo płačži tež wam. Anjes tež wam praji: „Ja šym tōn dobry pastyr, kiž dže sa šu-bjenymi wozami a pyta, hač je namaka.“ Tehodla wěčeže jenož a budžeczē tež kražnosć Bōžu widžecz. Wōn mōže tež duchownje mōrwyh k nowemu žiwjenju šbudžicz, pschetož wōn je čželnje mōrwyh žiwnyh ščžiniť.

3. Jesuť stoji psched rowom. Wo nim leži Lazarowe hižom huijaze čželo. Jesuť pať pošbēhny horje swojej woczzi a rěči se šwojim Wōtzom so džakujō sa wušklyščenje, prjedy dylji so štanje, pschetož wōn je šebi swojeje wězy wěšty. A nětko se wsčehomōžnym hlošom do rowa šawoła: „Lazarje, pōj won!“ S dohom dušcha jemrjeteho so do swojeho čžēla wrōczži. Wjele židow pať widžawšči, sčtož běšče Jesuť čžiniť, wěrjachu do njeho. Šaj, haleluja Anjesej žiwjenja! Nětki pať s nich wo-tenđezchu k Phariseškim a powjedžichu jim, sčto běšče Jesuť čžiniť, so bychu jeho juiczili. Tu widžimy, tať mōže njewěra wu-trobny twjerde a šlōstne ščžinicž. Čžlowjeť by myšliti, so dyrbjeli, widžawšči tōn wulki džiw, do Jesuťa wēricz, ale temu tať nje-běšče, dokeľ u je ch a chy. Nunje tať je wo wšchitich čžachach došcz tajkich byťo, kiž pokasuja hidu swojeje njewěrjazeje wutro-by pscheczivo Šbōžnikēj s tym, so powjedža dobre škutki šwěrnnyh ščhesčžijanow judajchowszy tym, kiž šu s nimi jenajkeho šleho šmyšlenja a to s tym wotpohladom, jich k hidže a pschescžehanju roshoricž. Šajka boloscž, kaťke čžerpjenje to sa Anjesa tehdy a nětko pschezo hiščeže dale! — Nješabudžmy, so tōn, kiž tam pšči rowje Lazara so šjewi jako Anjes žiwjenja, je nětko wo dokonjanym wumožēškim škutku wo swojej njebjeskej kražnosćzi. Wjes tym leži Lazarus tuteho šwēta čžēžo šhory. Bōšli drje jedyn po druhim na ščhidlach modlitwy k Anjesej chwataju jemu

prajicz: Kotrehož lubujesch, leži šhory. Me wōn njepšchindže a so dleji pschincz jedyn ščstotť po druhim. Šchoroscž bóle a bóle pschibēra. Lazarus wumrje a šwēt je wulki row. Me na-pošled so Anjes žiwjenja nastaji wo wšchej šwojej mozy a kražnosćzi na pucz k jemi, šudžicz žiwnyh a mōrwyh. Na jeho šlowo so wšchitke rowny wotowrja a mōrwi štawaju. Kať wjele budže tyh, kiž budža tehdy nastrōženi prajicz k hōram: „Šadajczē na nať“, a k hōřam: „Šchitrywajczē nať“. Šchetož wōni wjedža: Nětko dže k pošlednjemu šudej, do wěczneje šmjercze. Druhy pať budža s wješkoloscžu wotacz: „Tu šmy my, Anježe!“ A wōn šwojim jandželam pschitaje: „Kostwoječže jich.“ Wšchitke puta wotpadnu, šplšy budže Anjes wutricz se wšchitich wo-cžow a powjedže jich do kražnosćze wěczneho žiwjenja. — Nje-čhašch mjes tymi hēcz? Tuž čžin, sčtož Anjes žada: „Ja šym to horjestawanje a to žiwjenje. Sčtož do mnje wēri, budže živy, hač wōn runje wumrje. A sčtož je živy a wēri do mnje, tōn nihdy njebudže wumrjecz. Wēřičy to?“ Šamjen.

Wotročk.

Wo šlowaškej rěči špšala Kristina Rowowa.
(Wotracžowanje.)

Tať pschileczachu kastožy psches wulke mōrjo s Africi, kōžda do swojeje krajiny, do swojeho mēsta a do swojeje wšty, haj kōžda do swojeho hnežka. Pschileczachu do našcheje wšty, do našchich twarjenjow! Pschileczachu s wulkim wysłanjom! Tež my jich s wješelom witachmy: „Dw, kastožy tu šu! To budže bōřny lēczō!“

„Nō, a tať šu kastožy domoj doleczaje!“ šlōncži Method.

„Me, kať wy junu domošpschindžeczē? Abō myšlicže šebi, so šče to hižo domach a so tu wostanjeczē hač do wšcheje wěcz- nosćze?“

„Dw nē!“ tať pschemyšlowachu šebi starsche džeczzi. „Wy dyrbimy tola wumrēcž!“

„A hōže to potom dže?“

„Do rowa!“ wotachu te jene, „do njebjē!“ te druhe.

„Šaj, wo njebjēch je našcha domišna! Me, sčto myšlicže šebi, pschindžeczē wy žyle wěščē do njebjē? Sčto čžinjachu ka- stōžy po puczū?“

„Sso modlachū! Pošluchachu!“

Wlasy hōlcžez so šamolwi a rjekny: „Njejēdžachu telko mušchlow!“

„Tať, hlejczē! Čžeczē-li do njebjā pschincz, dyrbicže tež tomu pošluchacz, sčtož Bōh pschitafuje, a nješmēcže to čžinicž. Sčtož Bōh šafafuje. — Něť pať prajczē mi raš šchuczku, kotruž šym wať wuczit!“

„Čžlowjeka šyn je pschichow, pytacž a šbōžne čžinicž, sčtož je šhubjene!“

„Wěščē hiščeže, sčto to je „čžlowjeka šyn“?“

„Anjes Jesuť!“ wotachu džeczzi.

„A koho pschindže pytacž?“

„Nať!“

„Šaj, nať! Wōn pschindže, kaž šym wam to prajit, so by na ščyžu sa wasche a moje hrěchi wumrēť, a wōn pyta nať něť. Sčtož do njeho wēri, tōn sa nim šhodži a njetrjeba nicže wjazy šhiba pošluchacz kaž kastožy, a Anjes Jesuť domjedže jeho do njebjes dom. To budže wulke wješeljenje! Tam kōždy do swojeho domčžka doleczči kaž do hnešda! Tola něť džiczē! Wasch kraja domoj doleczachu! Wěczē je rad a čžescžē je, so šu dalofi kraja domoj doleczichu! Wěczē je rad a čžescžē je, so šu dalofi pucz dokonjale: šu to tola te pošluchne kastožy! Te njepošluch- ne šu džē so wo mōrju šatepile a šu tam pohrjebane!“ —

Džeczi ho rosběžachu na kufi f skotej; mlodženzaj wostafchtaj kamaj, podmurjenaj hlubofo do samyfljenja.

„Eskych, Methodo!“ rjekny na dobo Esamfo, „to je jena žple wožebita stawisna. Hdyž dyrbi to wobras našeho domoj-pucžowanja do njebja byčž, njejšmy my tu w Grodowa do žyła hiščeže po pucžu.“

„Tak? Wěnišch? A cžohodla to niz?“ Methodej žmēmofašče ho to wofofo hubow.

„Nó, laštojzy šapocžachu wšchitko j modlitwu, wone ho pšichotowachu na žwoje wotšalcžehnjenje, my paš žmy taš žiwi, jako dyrbjeli tu na wěčnje wostacž, hacžrunje mamy tola wšy pohrjebniščežo. Wšy nicžo j modlitwu nješapocžinamy!“

„A cžehoda to niz? Njeje Bóh žmilny? Njeje teho hódny, so jeho šhwalicže? Njeje wón wšchomóžny, so móžecže wšchitko wot njeho wuprožžecž?“

„Daj, ale my na njeho njemyšlimy!“

„Esamfo, laštojzy wotměchu wuradžowanje a modlerštu šromadžitnu, prjedy hacž ho na dompucž nastajichu. By žple wužitne byfo, byli našcha žyła wješ ho šhadžowala, so by ho w modlitwje Bohu porucžala a jeho prožyła, so by waš šbožownje pšches morjo pšchewjedf f brjoham wěčneho šboža; dofelž paš tole wšchitzy na jene dobo nječžuja, njemohfoj mój dwejo to f tym šapocžecž a to hnydom nětkle cžinicž?“

„Nětkle? Tu? To by drje dyrbjalo w žyrtwi byčž!“

„Wšy žmy teš nětkle w templu, kotryž je Bóh šam natwarš. A tutón je wšchudžom. Njeměnišch teš tak?“

„To je wěrnó! Tola, ja njemóžu ho modlicž!“

„Chžesch ty ho wot laštojzow wohańbicž dacž? Žastajzy móžeja žwojemu štworicželej prajicž, šchto trjebaja, cžehodla niz ty? Je kaš nan a to kaš prawy nan. Džakuj ho jemu ja to, šchtož je cži hacž dotal dobreho daš! Prošch jeho wo woadacže, so njejšy na njeho myšlil! A prošch jeho, so by cži pomhaš, so by wot dženša taš žiwy byl, so móžesch junu domoj dóncž.“ —

Wě to hižo wječžor pošdže, jako ho pšchecželej domoj wrócžichtaj.

Esamfo, do myšlow podmurjeny, njephtny, kaš běšchtaj staršej wješolej a kaš dobray pšchecžitwo njemu. Wušlada w kžěži hñědo a rjane tam a žem lětaze ptacžatko, a w jeho myšlacž klin-cžejche to pšchewo sažo: „Tak šu ho laštojzy domoj wrócžite!“

„Ach!“ taš šdychny j hlubofej wutrobny, „to mējach je tu kžěde lěto a njewjedžach, so Bóh je mi šcezele jako žiwe pouinanje so teš ja dyrbjui ras domoj dóncž a ho ja pucžowanje pšichotowacž!“

„Cžitajecže šlowo Bože w žwojich domach, taš wy šchryšta namafacže! Wón waš šbožnych cžini a waš pšches žwojeho ducha namucžti, kaš móžecže domoj dóncž“, bě Method prajit, jako ho džělešchtaj.

Wón chžyiche požluchacž a najprjedy jenož šam ja ho cžitacž, dofelž pišmiki hiščeže taš derje nješnajesche; hdyž to potom lěpje dofonjesche, jemu teš wěcže drušy pšchipožluchachu. —

Pšched žwojej budfu pod klódf šlicžazej worješchinu žedžešče stazy Dabit a drjebjesche je žwojimi žuchimi porštami žuchi kžlěb ja žwoje škludne kofuški. Mějaczš žwěcžesche na šchodžiwu, njepšchirytu hłowu stareho muža, jeneho muža, kotryž na žyšym žwěcže nikoho wjazy njemějesch.

Žemu šluchjesche drje kžěžka, šahroda a tuta worješchina j tej kawku pod njej, tola jeho domišna, — ta njebě tu! Wě tu žyš mješ žyšmi, j kotrymiž njemóžesch ženje w žwojej macžejnej rěčži rěčecž. Bu tu staršchi a staršchi wo wšy, tola nješakorjeni ho tu, runje taš malo, kaš ho to něhdže druhdže teš njeby. Nicžo jeho tu njejinášche. Ludžo šložichu ho na njeho

a wón na ludži, tola so by to jedny drugeho šubowaf, f tomu to njebóndže!

Jako w šymje kžory ležesche, wjedžachu drje to šužodža wotym, tola f njemu njepšchindžechu. Šchto by to teš f židej šchol! Jenož jedny pšchindže a tutón pšchihadžesche pšchewo sažo a hladašche jeho! Nještrachowafche ho pšched nim! Na tuteho dyrhjesche žebi starž pšchewo sažo myšlicž, taš teš nětkole. Starzej, kotryž pšchi kromje rowa štejesche, šta ho něšchto njewocžakowane. Jeho wutroba, wo kotrejž bě mēnil, so je hižo wotemrěka, šcžopli ho ja žušeho mlodeho cžłowjeka. A tutón mlodny cžłowješ bě šchewcžijan!

Š woprědka bě starž j njedoměru rvyš žida, kotryž ma mješ kšchescžanami wjele njeprawdny cžetpicž, na njewšchědne špocžinanje žušeho hladaš, žušeho, kotryž bě ho tu taš nadobo pošlafak kaš pruha, kotraž nadobo cžmu roškwětki. Žadny je šužodow njebě hacž dotal hiščeže žaneho rošdžela mješ šobu a Dndražitež wotrocžkom namafak, žid bě jeho hižo dawno phtnyš. (Pofracžowanje.)

Žyrtwej a štat.

XI. krajna šynoda ho hiščeže ras šendže a wólby ja nowu XII. šynodu budžejja hnydom po jutracž. Nowe pošedženje šynody, kotrejž ho 12. mērza šapocžina, je nušne tehodla, so bydnu ho nušne wot cžaka a jeho nušy žadane praščenja rošponitale a šchtož trěbne a špomozne, wofšamtko a pšchipořucžitko. Budže ho to jednacž wožebje wo došpotne a prawe wutriebanje šarškeho lehnštwu a wo tym, kaš bychu ho dotalne wulke rošdžele wo došhodach jenotliwých duchowných wurunake. Je to tola njemóžna wěž, so w jenej a tej šamej krajnej žyrtwi cži jeni j jeje duchowných pošnu jim šakonišy pšchistejazy mšdu doštawaju a drušy jenož pošojzy, haj bērtik, haj džekait a drušdy teš ja žyšy mējaz do žyła nicžo. Njeje pšchi tajšch wobštejnojščach to hinaš móžno, hacž so to šarške domy do wulkeje nušy a šhudobny šapadnu. Š tomu teš njeje wšchudžom taš, so wožady wožebite šbērti šbēraja abo so ho j mašch a j wulšch štatokow do šarškeho domu to nošy, šchtož je to taš šejwjenju nušne! —

Pšchi nowowólbye njech ho wšchitzy j Budžichškeho žyrtwiniškeho wokrješa teho džerža, šchtož je šerbška předaška šferenza namjetowala a šchtož bu pšched šrótkim teš tu nadrobnišcho rošpišany. Š duchowných poštaji ho š šarar Domáška, pšchedšyda předaššej šonferenzy, a j laikow š. wšich. wučžek šantor Šancžka, kotryž je hižo w dotalneš žynodže šobu jako šastupješ Ššerbow a kotryž je žebi jako šynodala se šrijedžitny wučžerjow wulkeje šašlužby došyš.

Agapy.

Ššlowo „Agapy“ je j grichiššej rěčže wšate a wofnamjenja „hošcžiny lubošče“ w přeněj kšchewcžijanškej žyrtwi. Jedny kšchewcžijanški špišowaczel drugeho lěštotka nam šwojecženje tyčhe hošcžinow lubošče na šlědowaze pšchijomne wafchnje wopišuje: „Našcha hošcžina dawu to, šchtož je, se žwojim mjenom špofšnowacž. Wona nješe mjeno lubošče. A byla teš pšchi tym pošacžba wulka, to je pšchewo došyš, teho šnjesa dla wudawki cžinicž, pšchetož my j tymle wofšchewjenjom wšchěch šhudnych šwoješkelamy. Je to šwojatocžna hošcžina, a kžěda njepšchitnojščož je pšchi tym wufamknjena. Prjedy ho ja šlida nješhdamy, doniž ho modlili njejšmy. Žemy taš wjele, kaš to hlód žada. Wijemy taš wjele, kaš ho to j pošcžitwošcžu šnješe. Nažycžujemy ho taš, so pšchi tym nješabhwamy, kaš je teš nóz f modlitwje poškwjećena. Wjedžemy rěčže, kotrejž móža ho teš wot Boha šhšchecž.

Bo tym, so hebi ruzny smyjemy a hwožu sakwęczi, so kōždy namolwja, so by něšto k Bożej khwalbje a k powšchitkownemu natwarjenju prajil a spěwał. Pšchi tym so potaže, tať je piť. S modlitwou so hoscžina skōnczi.

Na Boha so spushecžecž mamy.

Hłōb: Wjehel so, o moja duscha.

Na Boha so spushecžecž mamy, Bomož našcha Bōh je kam, zeho wšchēdnje potrebamy, Khowanka nam wostanje! Boha Wōtza węcžneho Wjehelmy so kšchescženjo! Naš je stworil, i dđeržal, wodžil, Bēh našch semstki snami khodžil.

Bōh je hnadny temu ludej, Kiž Joh' kasnje lubo ma, Cžeknyčž, budže hrēchaj, bludej, A so sminyčž skazjenja. Duscha, Bohu pokluschna. Kiž so dđeržil Jesuša, Snim budže wobstacž w prawym budže. Khrysta dla Bōh pomha wšchudže.

Woli Bożej baj so wodžicž, Brosch Joh', lubuj wšchšche wšcho, Schto dha mohlo duschi schodžicž Kiž ma Boha Wjehschneho! Estabnych khorych wustrowja, Erudnym bylsy setrēwa, Wumoz mōže shubjeneho, Ebōžnoh' čžini wērjazeho!

Estōnzo nam so druhdy khowa Sadu čžemnych mrōčželow, Pať čžim rjenšcho hwočži snowa S jasných Božich njebjehow! Tať o duscha wērjaza, hdyž je wol'lo tebe čžma — Strach a njemēr wšchōn so shubi, hdyž by živa w Božim hłubi.

Bōh wšchal niłoh' njewopuschcžiči W hwojej wulkej hmilnosčžiči, hrēchom schtrafu temu spushecžiči Kiž Joh' prochy we wēri. Ze-li iprawna modlitwa, dha tečž wjele dokonja. Pšched Bohom we Khrysta mjeni Budžemny my wuštlyšcheni!

Duž o duscha twať na Boha Wšchitke tvoje žive dny. Dži k tej študni wšcheho šboža, Ebōžna ty we Bošy by! Eswojoh' Esyna dať je nam Khudym wulkim hrēschnikam. Wumohka je i hrēschnoh, pada W Khrystu naš Boža hnada!

Hnada Boža naš wšchēch wōla K potucže tať lubošnje. Esweřto hwočžiči, i Božoh' hłowa schraňnje nam do čžemnosčžiče; hnadny čžak tu njeskombdžicže! Stražujcže! so modlicže! S hnadny hmy my Bože džecžiči Ebōžne — čžescž Joh' damy węcžni.

Džescžowy mordar.

Pšchi wulkim krejrosliwanju w Urja na 10000 Armenškich je strony Turkow kōnz namata. Na 3000 bu we wulkej ewangelškej zyrkwi spalenyh, pšchetož Turkojo i tšlbu, mjecžom a nožom dojčž nakōnzowacž njemōžachu. So by so nětko zyrkej je wšchēmi w njej šhromadženymi ludžimi čžim priedy spalila, ju i petrolejom woblachu a tehorunja na ludži w njej woli bytachu a potoni zyrkej spalichu. Hdyž tucž takle pšchecžimo dorosčženym šachadžachu, čžyšche turkowški mēschnik prawje wjele džecžičatkow skōnzowacž. Wōn so rocžicže, so čžze 100 džecžiči šarēšacž. Čžerwjene rubišchēžo hebi pšchypina, so hebi njeby draštu tať jara i krowju womasal, a nětko hebi po nēcžim 100 džecžiči do hwojeje pinzy šnošycž da. Na to jene po druhim pod ruku wja a rjekny k njemu: „Budž smērom, to dyrbi byčž“, a nětko jemu hłowu wōrēša. — Hdyž bēšche wšchitke skōnzowal, pocža jemu tola khētro štyškw byčž. Wōn mēšicže to čžucže, kaž by na nit, jako na mordarju tutnych njewinowatnych džecžiči, čžezke poklecže Bože ležalo. Tuto poklecže Bože čžyšche nětko pšches to wot so wotwalicž, so so na tych hašach, hdyž kšchescžijenjo bydlachu, w hwojej krawnej drašcže widžecž dāšche. Wōn so nadžijesche, tōn abo drugi kšchescžijan budže jeho pokliwacž, a pšches to by po muhamedanskej pšchiwērje poklecže Bože wot njeho přecž wjate bylo. Tola ani jedyn jenicžki kšchescžijan jeho njesakliwasche. S teho je widžecž, so mješ Armenštimi, kotrychž něchtōžkuliž jazywa, Khrystuhowe hłowo šabyle njeje, kiž wōn Mat. 5, 43—45 praji: Lubujcže hwojich nješchecželow, žohnujcže tyh, kiž waš pokleja atd.

S bliska a i dalosa.

— **Serbika předarška konferenca.** Pšchichodnu pōndželu popōdnju 1/23 hodž. so serbika předarška konferenca do němškeje konferenca wotmēwa. Erēcženje dla synody je nušne.

— **Serbika Boža služba w Drježdžanach.** Dženka, nje-dželu 14tare, so w kšchiznej zyrkwi w Drježdžanach pop. 1/24 hodž. serbika Boža služba wotmēla. Předomanje smēje šarať Domaschka i Budestez. Wo bohaty wopnt Serbow so prochy.

— **Ša našche „Pomhaj Bōh“** dostawam wot tu a tam, jednotliwch a wošadow dary pomozh, nětkole w tutym čžaku wošebje nušne. Čžze tola drohota, wošebje podroženje papjern nowinarštwu, wošebje tečž zyrkwinske, šadušycž. So je jich telko, kotšič domidža, so tutōn štrach hrosy a so i tym kšchescžijanskej zyrkwi kaž žytemu ludej wulki štrach hrosy, je šwojekelaze a pokhlynjowaze. A hižo tehodla služba tutym džať! A džať nimo teho ša podpjeru w pjenjelah abo druhim! Tuž budž jim wšchēm a i dobom wšchēm tym, kiž so ša šdžerženje našchego zyrkwineho nowinarštwu prózuj, serbsteho a němšeho — nimo „Pomhaj Bōh“ je to hišcže našch „Mizionški Bošol!“ — wutrobny šjawnny džať wuprajene. Bōh Knješ žohnuj jim to! — Tajke a druge dary pšchijimuje podpřžany redaktor kaž „Šmolerjež knihařnja“.

— **Šichopawny** so pišche wo rjanym dobrym skutku kšchescžijanžy smyšlenych ratarjow. Woni ipōjnachu nušu, kotraž nětkole wšchu šakšu krajnu zyrkej tšchi, a kotraž je pšchede wšchēm do tať někotreho šarškeho domu tradanje a khudobu pšchijnjēšla, bjeje wšcheho šawinowanja tutych. Tehodla so šjednočžichu a narodachu telko khlēboweho žita, telkož to te 3 šarške domy wošady na jene žyke lēto potrebaju a pšchepodachu tuto wšchēm ššjom wošadnym šararjam. Tať šu tucž i najmjēššcha je žitom ša wšchēdnny khlēb šastarani a wobohacženi wo rjanu dopošaš kšchescžijanšcže lubošcže wošadnych.

— **Šištowanja.** Pšchecželam a čžitarjam našchego šopjeňka do wutraja: Podpřžany redaktor je šuberad šwōšniwuy, našche šopjeňko porjadnje šlacž, jenož prochy, so bychu so wudawki šarunale. A tutej proštwje nušuje jeho wulka drohota, pšchede wšchēm wyšoke porto a pjenježna nuša našchego šopjeňka. Wšchēm tym, kiž hebi našche šopjeňko škasachu, wutrobny džať a poštraw. Adressa rēka: Šfarrer Würgatich, Roštik, Post Lautitz, Amtsh. Šöbau, Sachsen. **Redaktor.**

— **D. w M. B. ša Judica. — D. w B. ša Palmarum.**

Biblija — čžak — čžłowjek.

Wšchitna k porjadnemu natrenemu čžitanju ša šednaty šyžēn, wot 11. mēřza hačž do 17. mēřza šyžēnja šapomujene:

Mat. 12, 38—50. — Mat. 13, 1—23. — 13, 24—43. — 13, 44—58. — 14, 1—22. — 14, 23—36. — 15, 1—20.

Dwanaty šyžēn, wot 18. mēřza hačž do 24. mēřza:

18. **Judika.** Jan 11, 47—57. — Rh. 87. — Mat. 15, 21—39.
19. **pōndžela.** Mat. 26, 47—50, Joh. 18, 4—9. — Rh. 92, 5—8. — Mat. 16, 1—12.

20. **wutora.** Mat. 26, 51—54, Mark. 14, 48—52. — Rh. 77. — Mat. 16, 13—28.

21. **šřjeda.** Jan 18, 12—23, Mat. 26, 59—68. — Rh. 78. — Mat. 17.

22. **šchtwōrtk.** Luf. 22, 54—62, Jan 18, 28—32. — Rh. 83. — Mat. 18, 1—19.

23. **pjatt.** Mat. 27, 3—10, Joh. 18, 33—38, Mat. 27, 12—14. — Rh. 87. — Mat. 18, 21—35.

24. **šobota.** Luf. 23, 5—16, Mat. 27, 19—30. — Rh. 92, 8—20. — Mat. 19, 1—15.